

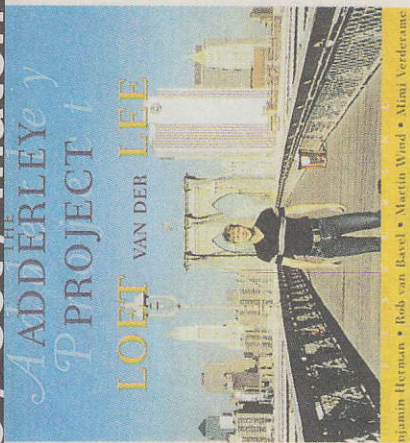
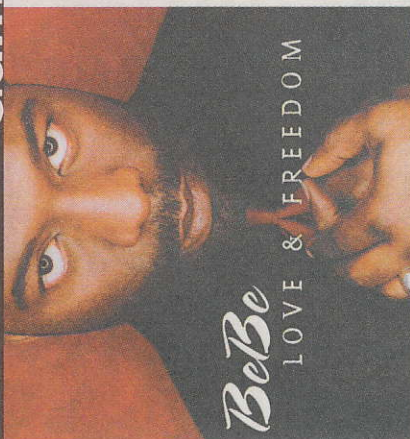
carp cd's

bebe: love and freedom

Motown 159 405-2

loet van der lee: the adderley project

A-Records/AL 73209

Aan hommages aan illustere vakbroeders geen gebrek in de jazz. De ene Miles Davis Tribute ligt nog niet in de winkel, of de volgende Ella Fitzgerald Songbook-compilatie vraagt alweer om aandacht. De Britse saxofonist Courtney Pine geeft hier een positieve draai aan: jazzmuzikanten respecteren hun voorgangers en bouwen voort op een traditie. Zijn Amerikaanse collega-houtblazer Branford Marsalis ziet het meer als gemakzuchtig geld binnenhalen van platenmanagers die op safe spelen.

Precies een jaar geleden overleed trompettist Nat Adderley, en dus komt het Nederlandse A-records nu met een schijf van Amsterdammer Loet van der Lee. Aanvankelijk stond ik wat argwanend tegenover deze cd, maar de twijfels worden al snel weggenomen door de bezetting van het legendarische kwintet. Altsaxofonist Benjamin Herman is bij uitstek geschikt om de Cannonball Adderley-rol op zich te nemen:

bij zijn New Cool Collective-opnamen heeft hij zijn liefde voor de groove-jazz uit de jaren zestig van de broertjes Adderley laten blijken. Met Rob van Bavel op Fender Rhodes kan er al niet veel meer misgaan. Natuurlijk staan er een paar oude Nat Adderley-krakers op als Work Song en Jive Samba. Van der Lee voegt zelf nog twee eigen composities toe, waarin hij laat horen talent te hebben voor het schrijven van ogenscheinlijk simpele melodieën, die de luisteraar irritant hardnekkig tussen de oren blijven hangen. Ook zijn warme en toch heldere trompetgeluid doet geen afbreuk aan de herinnering aan groovemaster Nat. Geen gemakzuchtig geld maar een innemend project. (DK)

Motown... Motown staat voor Stevie Wonder, Marvin Gaye, Diana Ross & the Supremes, Martha & the Vandellas, Four Tops, the Emotions en nu, dertig jaar na de glorieuze hoogtij-

dagen van deze platenmaatschappij in Detroit, is er BeBe Winans. Een nieuwe soulsuperstar? Bijgestaan door Stevie Wonder en Luther Vandross heeft Winans een album uitgebracht dat aansluit bij het beste van Motown. Zijn stem is betoverend, de refreinen zijn meezingbaar, de soepele false-to's tuimelen uit het niets te voorschijn, de koorfjes zitten vol gospel. Kortom: oudenwetse Motown-magie. De songs hebben dat bijna onbenoembaar zwevende Motown-gevoel waarmee de muziek zich in je geheugen nestelt. Of de songs daar blijven zitten, durf ik niet te voorspellen. Over het algemeen houdt BeBe ervan om de songs voort te laten kabbelen. Meer puntigheid, meer up-tempo songs en sterkere contrasten tussen coupletten en refreinen zijn gewenst. Nu hangt BeBe tussen klassieke soul en D'Angelo in. Die stem maakt gelukkig bijna alles goed. Luister naar How Do We, Toegegeven, een *tearjerker*, maar ik zweer je, het zijn tranen van goud. (EvrG)

alanheri group

INTERNATIONAL TRAPDEEP